

BELLE Bloeddruk omlaag (of omhoog?)

Oké, het probleem met de grijze haren is opgelost, nu nog mijn bloeddruk naar beneden krijgen.

Belle heeft besloten dat ze wil meewerken aan mijn bloeddruk.

Even voor de duidelijkheid: mijn doel is mijn bloeddruk omláág brengen, Belle heeft besloten mijn bloeddruk omhóóg te jagen. Er is dus een klein verschil van mening.

Belle heeft om háár doel te bereiken iets nieuws ontdekt: plassen en poepen in de voerbak. Dit in de voerbak van Boebie, uiteraard niet in die van haarzelf.

Even terug in de tijd om het een en ander duidelijk te maken:

Belle is vijf maanden oud en het drinken van melk is afgebouwd. Ze eet, net als Boebie hooi, maïs en brokken.

Een situatieschets:

Boebie heeft een afgezet eetgedeelte van 1 x 1 meter. Daarin wordt het hooi gelegd. Naast dit gedeelte ligt een brede balk waar ik op zit als ik het hooi ontdoe van zandklonters, distels, takken enz. Als ik op de balk zit staat Boebie in volle lengte links van mij. Geen probleem, wij zijn dit allebei gewend.

Edoch ... er is een kleine, witte jongedame en die wurmt zich steeds tussen ons in, ját aan alle kanten het hooi, sleept het door de stal waardoor het vies wordt en niet meer wordt gegeten. *'Dus Belle, dit gaan we anders doen'*.

Reactie van Belle → *'Oh ja?'*

Links van mij zo'n grote jongen die het fijn vindt als ik hem het hooi áánreik. Rechts van mij een jongedame die het hooi uit mijn handen wegrukt. Mijn verbale reactie → *'Belle !'*. Ik bespeur bij mijzelf een minimale stijging van de bloeddruk. Niet belangrijk.

Belle zet even een pasje terug. Fijn, nu is er weer wat ruimte en de bloeddruk zakt meteen weer naar het gewone niveau.

Het gedrag van Belle is aanstekelijk voor Boebie: *'Hm .. ik kan dat hooi uiteraard ook uit haar handen wegpakken want anders krijgt die kleine al het lekkers'*. Dus .. links van mij staat Boebie te dringen en Belle rechts van mij. Dat werkt niet fijn en mijn bloeddruk maakt een te verwaarlozen sprongetje omhoog.

Een oplossing wordt gezocht en gevonden: Belle krijgt een eigen eetbak, links achter mij en alles wordt weer normaal.... Hahaha.

De rust is van korte duur. Belle is het niet eens met een aparte voerbak en hoe brengt ze dat tot uitdrukking? Door voortdurend uit Boebie's eetbak te eten en door op een later tijdstip, als ik afwezig ben, te poepen en te plassen in de voerbak van Boebie.

Hoognodig om iets anders te proberen: ik leg allereerst eten bij Belle in de voerbak ... Belle begint te eten en ik ga naar Boebie. Daardoor verlies ik haar enigermate uit het oog maar dat is niet erg want ze heeft zóveel voer dat ze geruime tijd vooruit kan. Ik zit op de balk en geef Boebie eten ... ineens zie ik links van mij (dus tussen Boebie en mij in: onder mijn

armen en onder Boebie's kop door) een rose neusje en een witte bek die pijlsnel een hap hooi pakt. *'Wel verdimme! Belle !'*

Bloeddruk omhoog.

Rustig begeleid ik Belle naar haar eetbak: *'Hier ligt jouw eten meisje. Mooi hier blijven'*.

Bloeddruk omlaag.

Ik ga weer op de balk zitten. Boebie krijgt een hap voer, Boebie krijgt nog een hap voer, geen Belle tussen ons in dus dat gaat goed ... dan komt er ineens een wit kopje réchts van mij. Voordat ik kan reageren duikt ze in de zak met voer en met een volle bek staat ze tevreden te knabbelen. Mijn reactie → **'BELLE !!!'**

Reactie van Belle → een knauwend bekje waar aan alle kanten sliertjes hooi uit bungelen en twee tevreden half dichtgeknepen oogjes die mij aankijken: *'Jaaaaaaa?'*

ZUCHT

(wederom een zucht van mij .. beslist níét van Belle!).

Het lijkt een aandoenlijke situatie: ik aan beide kanten omringd door liefdevolle wezens die tevreden genieten met een handvol hooi in de bek. Wat is daar nou mis mee? Het volgende dus:

als Boebie en Belle netjes op hun beurt zouden wachten en de ander iets zouden gunnen, dan zou het prima verlopen, maar zo werkt dat niet in de praktijk. Bij elke hap die Boebie krijgt, gaat het hooi bij Belle in haar bekje 'hap-slik-weg naar binnen' onder het mom van *'Opschieten want anders krijg ik niks'*.

Vice versa hetzelfde verhaal: Belle krijgt eten, Boebie vindt dat hij tekortschiet, dus alhoewel de bek nog halfvol met hooi, komt hij toch al voorover hangen met de mededeling dat de volgende hap toch vooral naar hém moet gaan en niet nog een keer naar Belle.

Rustig leg ik aan beiden uit dat er meer dan voldoende eten is en dat ze zoveel krijgen als ze willen. Ook verwijst ik naar het verleden dat ze altijd meer dan genoeg hebben gehad. Helpt dat? Nee dus.

Een buitenstaander zou beslist vertederd lachen: zo'n grote reus links, zo'n klein wit 'mupske' rechts en tussen die twee in een mensje met een zak hooi voor zich. De ene keer duikt die reus ineens in die zak met voer, een seconde later dat kleine witje. Hoe lief ! Ja, hoe lief maar heb je die horens al eens gezien? En dan zal ik het er nog niet over hebben of je ze al hebt gevóéld! Die zijn keihard en dat doet écht wel pijn als je daar een tik mee krijgt.

Dus .. na enige keren door die twee te zijn aangestoten en/of van mijn zitplank te zijn geduwd en/of te zijn geplet tussen twee grote natte neuzen, knauwende bekken en sabbelende/likkende tongen, is het welletjes en plaats ik de opmerking: *'Heer en dame, dit gaan wij anders doen.'*

Reactie van Boebie én Belle → *'Oh ja? Ha ha!'*

Hoe dan ook, het eetpatroon móét anders. Ik ben niet de enige die die mening is toegedaan; de boer wil eveneens veranderingen: Belle moet harder groeien en moet daartoe brokken en maïs eten. Beide producten zijn niet goed voor Boebie, daar wordt hij veel te dik van.

Ik ga opnieuw in gesprek met die twee: Boebie begrijpt de situatie wel .. hij zou het wel anders willen, maar begrijpt dat het, op dit moment in ieder geval, nog niet anders kan.

'Oké, fijn jongen dat je het begrijpt'.

Hetzelfde verhaal aan Belle verteld.

Reactie van Belle → *'Ieder een aparte voerbak? Ik dácht 't niet!'*

ZUCHT !

Mijn bloeddruk? Die meet ik niet meer. Ik wéét wel hoe die is.

(p.s. het likken van een koe of stier ziet er zo lief uit, maar wat vele mensen niet weten is dat die tong erg ruw is, compleet schuurpapier. Voor degene die een mooie huid wil .. laat je likken door een rund; dat is gratis scrubben; je dode huidcellen gegarandeerd voor méérdere maanden verdwenen!)

Ingrijpen met hardere hand.

‘Tóch moeten jullie gescheiden eten Belle. Als streng optreden de enige oplossing is om dat doel te bereiken, dan moet dat helaas’.

Dit betekent dat Boebie overdag buiten zijn eten krijgt en Belle in de stal moet eten. Dit leidt bij Belle tot grote verontwaardiging: zij is het daar absoluut niet mee eens en maakt dat heel duidelijk op de volgende manier: dagenlang, wekenlang plast en poept ze in de stal in het eetgedeelte van Boebie en daarbij kijkt ze absoluut niet of er nog voer in het eetgedeelte ligt. Dat betekent voor mij tweemaal daags schoonmaken met een natte doek en het betekent grote hoeveelheden hooi weggoien.

Op dagen dat het eetgedeelte schoon blijft, wordt Belle overladen met complimentjes en ze wordt dan uitgebreid geborsteld en vertroeteld.

Zou dit de ommekeer zijn naar rustigere tijden? Zou je denken? Belle laat zich niet omkopen en de dag daarna is de stal meestal dubbel zo smerig.

Ik kan niet achterhalen waarom het de ene keer goed gaat en de andere keer helemaal fout. Wat wél duidelijk is, is het feit dat het poepen en plassen van Belle een bewust protest is, omdat ze niet met Boebie samen uit dezelfde bak mag eten. Dat ze weet ‘hoe het hoort’ toont ze mij op de volgende wijze: Belle is in de stal aan het eten, kijkt mij op een gegeven ogenblik recht in de ogen. Als ze verzekerd is van mijn aandacht loopt naar buiten. Daar aangekomen draait ze zich om zodat ze mij kan aankijken, om vervolgens te plassen en poepen en daarna weer naar binnen te komen. Duidelijk?

Belle volhardt in het poepen en plassen in het eetgedeelte. Wekenlang praat ik met haar, poets de stal tweemaal daags, heb bergen voer weggegooid en nu ben ik het beu en zeg tegen Belle dat ik over ga tot hardere maatregelen.

Allereerst begin ik met het minderen van de lekkere dingen → geen resultaat.

Ze krijgt helemaal geen lekkere dingen → geen resultaat.

Uiteindelijk ga ik over tot het uiterste .. Belle wordt buiten de stal gezet, de deur gaat dicht en Belle krijgt géén eten. Die hele situatie doet mij beslist meer verdriet dan haar ... enorm moeilijk om niet toe te geven aan haar smekende stemmetje om in de stal te mogen eten.

Als Boebie klaar is met eten laat ik Belle in de stal. Weer gaan we praten: *Belle ik stel voor dat we een compromis sluiten. Als jij brokken en maïs eet kan dat niet samen met Boebie anders eet Boebie alles op en krijg jij geen lekkers. Als je daarmee klaar bent kun je samen met Boebie hooi eten. Oké?* Belle gaat 'akkoord'. Ik schrijf het woord tussen aanhalingstekens want er blijft bij mij een onbehaaglijk gevoel aanwezig.

De weken, maanden hierna gaat het redelijk goed. Dit is zeker mede te danken aan het mooie weer. Boebie en Belle blijven vaker buiten en de stal en het eetgedeelte van Boebie worden daarom zelden vuil.

Hoe dan ook, waardoor dan ook, feit is dat er veel meer rust is (bij mij) en dat mijn bloeddruk weer redelijk op peil is en dat is plezierig.

p.s. Had ik verteld van dat onbehaaglijke gevoel? Zo'n voorgevoel dat er iets staat te gebeuren? In de loop der jaren leer ik dat ik op die signalen moet reageren, maar in die tijd doe ik dat helaas nog veel te weinig. De consequenties zijn voor mijn rekening....

Belle test of mijn bloeddruk stabiel is / stabiel blijft.

's Morgens is het nog frisjes en een shirt met kraag en lange mouwen is geen overbodige luxe. Geleidelijk loopt de temperatuur op en dan worden de ochtendkieren te warm. Zo ook op deze dag.

Boebie en Belle grazen in de wei. Ik maak de stal schoon en daardoor krijg ik het te warm dus het shirt met lange mouwen wordt vervangen door een shirt met korte mouwen. Het andere wordt in de stal even op een rek gelegd.

Eenmaal klaar moet ik in de wei het water in de waterbakken verversen. Terloops kijk ik naar het stalletje en zie ik Belle binnen staan. Wat doet die nou binnen met dit mooie weer? En waar staat ze zo vol overtuiging op te bijten? Wat hangt er uit die bek? Ik krijg een onbehaaglijk gevoel ... langzaam loop ik naar het stalletje toe ... zie ik een lap stof in die bek?

Een lap stof ?

Mijn shirt? Mijn shirt!

Ik ren op het stalletje af: *'Béle ... Béle ... **Béle !**'*

Belle verroert geen vin behalve haar ogen en haar bekje: haar ogen draaien naar mij toe, de kaken gaan in een versnelling op en neer. En ik maar roepen: *'Mijn shirt. Belle laat mijn shirt los'*.

Eenmaal in de stal lukt het mij niet om Belle of shirt te pakken te krijgen, ze glipt langs mij heen naar buiten. *'Belle please. Het is een nieuw shirt. Laat vallen!'* Ze blijft mij in de gaten houden en de kaken malen feller. *'Loslaten? Wat is loslaten? Ze bedoelt natuurlijk dóórgaan. Dát kan ik wel. Kijk maar!'*

Ik zie hoe Belle met hernieuwd enthousiasme haar kaken laat versnellen. Dit schiet me toch werkelijk in het verkeerde keelgat en ik voel me woedend worden. Dat geeft mij extra kracht en als ik deze keer op Belle afstorm krijg ik het shirt te pakken, maar echter niet nadat ik, ongelogen waar, alsnog die kaken een tempo hoger zag gaan.

Belle staat een eind verderop de volledig onschuldige Belle te wezen. Ik sta ondertussen mistroostig naar mijn shirt te kijken. Een, nu niet meer zo nieuw shirt met één goede mouw en één mouw die compleet weggevreten is: één en al gat waarbij de weinige overgebleven stukjes stof slechts nog verbonden zijn door enkele zeer dunne draadjes.

Het is gelukkig mooi weer en ik heb het shirt voorlopig niet nodig. *'Maar het is toch jammer van het nieuwe shirt hè Belle? Belle?'* Belle staat me recht aan te kijken. Er is absoluut geen greintje spijt in die ogen te vinden. Ze wil er niets over vertellen, draait zich om en gaat grazen.

p.s. Ik ben opgehouden met zuchten ... daar werd ik zo moe van.